

stændigheder. Det var en Lov om Bands Besnyttelse og om skadeligt Bands Afledning, men alle andre Love, forsaavidt de skulde udfomme, vare udfomne. Der var en Lov, som i 1846 blev forelagt Stænderne i omarbejdet Skikkelse i Anledning af hvad, der var passeret under Stænderforsamlingen i 1844, i hvilken ingen Beslutning blev tagen, fordi de sydske Stænder ikke havde afgivet Betænkning, og 2 smaa Love, der ikke udkom, den ene fordi den blev reent opgivet paa Grund af Stændernes Indvendinger, det var en høist ubetydelig Sag om Præsternes frie Befordring — og nok en anden ikke betydelig Sag om en Forandring i Skovforordningen af 1781 med Hensyn til Straffen for dem, der begaae ulovlig Skovhugst paa Helligdage, bortfaldt, fordi der ifølge Stændernes Andragender skulde gives en ny Lov angaaende ulovlig Skovhugst i Almindelighed. Der er altsaa ikke det Mindste, der kunde bidrage til, at Stænderne skulde være lunkne eller ligegyldige ved Sagens Behandling, og der er heller ikke Spor deraf i Stænderforhandlingerne i 1846, ligesom jeg er overbevist om, at der ikke under de foregaaende Stænderforsamlinger, hvilke jeg alle har bipaaret, som kongelig Commisarius, har vist sig Lunkenhed. Jeg troer, at, dersom Nogen mener, at Sagerne, efterat de vare forhandlede ved Stænderne, gik altsorlangsomt, at det kun grunder sig paa, at de ere ubekjendte med den store Noitaaglighed, hvorved Sagerne, efterat Stændernes Betænkninger vare indkomne, bleve gennemgaaede af hvert Medlem af vedkommende Collegier, og af Statsraadet, der fik en udsørlig Extract deraf, og ligeledes af Hs. Majestæt. Hvo der kjender Maaden, hvorpaa Sagerne bleve behandlede, vil vide, at de bleve behandlede med Omhyggelighed og i Almindelighed saa hurtigt som muligt, uagtet det gjerne kan være, at en enkelt Sag stundom har henligget paa et enkelt Sted noget længere end nødvendigt. Jeg troer ikke, der saaledes fra den Side, kan have været nogen Anledning for Stænderne til, at de skulde have undraget sig for at gennemgaa Lovene, hvorom der er Spørgsmaal. Men jeg vil derfor paa ingen Maade sige, at den Lov, hvorom her er Tale,

ikke kan have sine Mangler, og jeg har selv i sin Tid havt adskillige Tvivl om, hvorvidt det Middel, man brugte for at opnaae Formaalet, var det bedste, men jeg troer, at, dersom Forandringer skulde skee, maae vi asvente længere Tid, for at gjøre større Erfaringer derom, og at Sagen ikke godt kan fremmes, uden at der bliver forelagt et Lovudkast fra Regjeringen, som kan have indhentet vedkommende Amtsraads og andre Vedkommendes Erklæringer og derved blive sat istand til at give et Forslag, som virkelig passer til Forholdene. Idetmindste troer jeg, at man kan ikke gaae denne Vej, Forslagsstilleren har gaaet, at nedsætte Mulcten til fra 1 til 10 Rbd. og overlade det til Veibetjenten, om han vil forlange mere eller mindre. Jeg troer, at, naar man ikke enten ganske skulde opgive Formaalet, som er fundet at være af Bigtighed for Veienes Conservation, eller søge det opnaaet ved en ganske anden Fremgangsmaade, end den, Pl. 1848 indeholder, at der virkelig ikke er noget Væsentligt at foretage.

Thalviger: Det skulde gjøre mig meget ondt, hvis jeg ved Sagens forrige Behandling skulde have udtalt mig saa utydeligt, at jeg af de øvrige ærede Medlemmer i Thinget skulde være bleven ligesaa meget misforstaaet som af den sidste høitærede Taler. Jeg har vistnok ikke sagt, at Stænderne nogenstunde med Lunkenhed eller Ligegyldighed skulde have behandlet hverken den ene eller den anden Sag, jeg har blot antydnet, at, da Lovene i Reglen ikke udkom førend 2 Aar efterat Sagerne vare behandlede, gjorde de ikke det Indtryk paa Folket, som de burde, og det var dog egentlig hos Folket, at en Lov som denne skulde modtages med mere eller mindre Opmærksomhed. Og under andre Omstændigheder kunde denne Lov vel ogsaa været bleven optagen saaledes, da den kom ud, men jeg bemærkede tillige, at den udkom i det skjæbnesvangre Foraar 1848, hvilket foranledigede, at man saagodtsom aldeles glemte Sagen og den Forberedelse, man skulde have gjort, for at blive fritagen for de Ulemper, som den medførte. Ingen skal være mere villig end jeg til at indrømme, at Lovene er nyttige og gavnlige. Det er vistnok hverken den ærede Forslagsstillers eller nogen Andens